

I Tåby församling föddes detta år 22 barn, av vilka 14 var pojkar och 8 flickor. 4 äktenskap ingicks och 20 dödsfall inträffade. Av de döda bar 10 barn under 4 års ålder och bland de äldre kan nämnas Knut Friberger i Fristad, 55 år gammal, vars gravsten ännu finns kvar på Tåby kyrkogård.

Kyrkoherden Bengt Follén var suspenderad viss tid av året på grund av sitt horsbortt och ersattes då av adjunkten Hans Berg. Vid sockenstämmorna presiderade dock ordinarie kyrkoherden.

Även dett år **visiterade prosten Petter Zetterling** Tåby församling den 14 september.

Han konstaterade, att kristendomskunskapen var god bland församlingsborna och att barn och ungdom flitigt undervisades. Dock fanns det svårigheter med de okunniga fattiga barn, som flyttade in i församlingen.

Kyrkoräknignarna och kyrkoböckerna var ordentligt förda och gudstjänsterna genomfördes, dels av kyrkoherden och dels av adjunkten Berg.

Men fattigstugans reparation var eftersatt, på grund av tornbyggandet, och borde snarast repareras.

Det stora bekymret var dock, att trätornet, där klockorna hängde, var i färd med att rasa. Och detta trots, att det bara för några år sedan var uppfört. Efter ordentlig diskussion beslöts, att försöka få tag i någon ordentlig byggmästare, som kunde åtgärda felen, vilket många ifrågasattes, att så kunde ske.

Första sockenstämman hölls den 21 maj och då begärde adjunkten Hans Berg uppgift, om något fel i hans predikan förekom, vilket han hört påtalas. Dock fann sockenstämman, även om enstaka klagomål förekom, att någon anledning till allmän klagan ej förelåg.

Bestämde, att nu när materielier med mera fanns, gemensamt förbättra ringmuren med huvar och mera.

Friherrinnan Horn, som bodde på Almstad, skulle hjälpas till plats i kyrkan, genom att ett atolrum på prästgårdens bänk ställdes till disposition och att andra förändringar skulle ske på andra bänkar.

Då kyrkovaktmästaresysslan var ledig, beslöts att avskedade ryttare Segerbom tills vidare skulle upprätthålla sysslan.

Det klagades över, att på flera av Ljunga och Tåby hemmans ägor, gårdsgårdarna nedrevs och annat ohägn skedde. Denna gång skedde en offentlig varning tilld em, som så gjorde, att vid kommande tillfällen instämning skulle ske hos häradsrätten.

Den 21 september kallades åter till **sockenstämma**, och då i anledning av, att greven Taube på Mem riktade allvarliga anmärknigar mot tornbyggandet, som nu hotade rasa samman. Det konstaterades, att felaktligheter skett med arbetet och, att nu ej fanns pengar i kyrkokassan, att anställa byggmästare för reparationer, varför

ärendet fick läggas åt sidan till vidare.

Årets sista **sockenstämma** hölls den 2 december.

Förutom vanliga rutinärenden, talades om de reparationer, som gjort på kyrkornet, med järnkankare genom tornets väggar, förstärkning av bjälkar med mera ansågs, att kyrkklockorna fortfarande kunde användas med varsamhet, särskilt vid sammanringningar och begravningsringningar.

Då tiondelogen vid Prästgården var förfallen beslöts, att till vintern framföra timmer, så att reparartion kunde ske nästa sommar.

Då det inte på två års tid, några husförhör hållits, beslöts att under kommande vinter dessa skulle förrättas.

Samtidigt beslöts, att den som utebliver från husförhören, skall få böta.

Frågade kyrkoherden, hus adjunkten Hans Berg skulle avlönas för sitt arbete vid Tåby församling.

Kyrkoherden ansåg sig inte kunna betala något, utan ifrågasatte om inte de församlingsbor, som kallat på annan präst, borde betala honom.

Församlingsledamöterna ansåg, att när venerande concistorium beviljat deras begäran, den också skulle svara för kostnaderna.

Kyrkoherden ansåg sig nödsakad, att vända sig till domkapitlet, för att få svar i denna fråga.

Dock beslöts, på kyrkoherdens begäran, att kollekten under jul, påsk och pingst skulle tillfalla den i ämbetet betrodde prästmannen

Häradsrättens protkoll.

Den **urtima tingsrätten**, angående målet mot kyrkoherden Follén och kvinnspersonen Caijsa Persdotter, fortsatte den 4 januari vid Grindtorps gästgivaregård.

Först rannsakades kyrkoherden Folléns jävsanspråk mot pigan Helena, som han ansåg ohederlig och lögnaktig.

Två av hans inkallade vittnen godkändes endast, då de andra tre var i kyrkoherdens tjänst.

Ingen av de godkänad vittnena hade några påtagliga bevis att framföra till hjälp för kyrkoherdens påstående.

Efter detta rannsakande befanns, att dels saknades venerande concistorie fullmäktige kyrkoherden Tempelman och borgmästaren Kindstrand.

Vidare hade ett dödsfall inträffat i Tåby där många av de närrande var sörjande, varför besköts att rannsakingen skulle uppskjutas till vidare.

Vid **ordinarie vinetrtinget** den 6 mars hade kronolänsman Wiman anklagat bonden Sven Nilsson i Brunneby, för åtskilliga gånger legat i hustru Lena Caijsa Sandbergs säng darsammastädes.

Anklagelsen var en följd av Jonas Johanssons tidigare anklagelser mot sin hustru Lena Caija Sandberg.

Men häradsrätten avslög även denna anklagelsen och befriade Sven Nilsson från tilltal.

Urtima tingsrätten angående kyrkoherde Follén och Caijsa Persdotter fortsatte den 13 mars i Östra Ny prästgård.

Förhandlingarna rörde nu främst de jävsanmärkingar kyrkoherde Follén, vid föregående ting, haft att framföra och försökte nu kyrkoherde Follén bevisa deras otilllitlighet och försökte fördröja rannsakingen med nya påståenden och tillvitelser.

Piga Helena Andersdotter, som varit Caijsas vän, och för rätten avslöjat intima detaljer, som Caijsa skulle ha sagt, inkallades inför rätten och fick mera meddela angående sina egna förhållanden, då kyrkoherden även anklagade henne för husstöld med mera.

Därefter begärde Caijsa Persdotter att få tala. och medelade, att kyrkoher-

den Follén och ingen annan, är den rätta och sannskyldige dess oäkta barns fader, och att hon uppå samma bekännelse ville alldeles leva och dö.

Kyrkoherde Follén nekade alldeles till detta.

Den 14 mars fortsatte **urtima tinget**.

Kyrkoherden Follén fortsatte i sitt klagande och ifrågasättande mot alla vittnesmål mot honom, och ansåg dessa utsagda av ovänskap och illvilja. Häradsdomaren tillhöll honom flera gånger, att följa rättegångsbalkens bestämmelser.

Men kyrkoherden ansåg, att som en man, något över 50 års ålder och med 30 års tjänst som präst, måtte respekteras.

Häradsrätten tog därefetr en ordentlig genomgång av vad tidigare framkommit och fann inte några fog för kyrkoherde Folléns anklagelser om jäv, och att han blivit illa behandlad vid tingsrätten.

Därefter avslutades förhandlingarna, när det var långt lidet på dagen.

15 mars samlades åter **urtima tinget**.

Förhandlinagran började med, att åter kyrkoherde Follén framförde sitt missnöje mot gårdagens handläggning och utslag.

Bland annat begärde han, att den av Caijsa uppgivne båtsmanenn, som skulle han lägrat henne enligt Caijsas första bekännelse, skulle inkallas, men Caijsa vidhöll, att hon i den saken har ljugit och påstod nu, att det aldrig varit sanning.

Dock tillstyrkte tingsrätten kyrkoherde Folléns begäran.

Innan förhandlingarna avbröts, för att fortsätta 14 dagar senare, konstaterades, att Caijsa späda barn ej kommit till någon skada under dess och moderns vistande i fängelse.

Och nu släpptes Caijsa fri och kommissarien Nils Gustaf Lundman i Ljunga erbjöd sig att borga för henne och tillse, att hon inställde sig till nästa ting.

Urtima ting den 3 april i Grindtorps gästgivaregård.

Denna rättegång började med, att kyrkoherde Follén ej infann sig förrän klockan 12 och förmanades för detta av urtima rätten.

Förhandlingarna sedsan bestod mest av kyrkoherdeherdens klander mot vittnen och klander mot domaren och begärde ytterligare vittnens hörande.

Vittnesmålen gällde nu, angående kyrkoherdens begäran om hörande av båtsman Luta och hans husbönder.

Men inga konkreta uppgifter framkom och det befanns, att Luta, som alldeles nekade till att känna Caijsa, hade varit kommenderad till Carlskrona den tid när lägermålet beräknades skett.

Kyrkoherde Follén inlämnade därefter, ett cirka 20 sidor långt skriftligt bemötande mot alla vittnen och deras uppgifter, och försökte på alla sätt bevisa sina egna riktiga och rättvsa uppgifter.

Länsman Wiman avslutade sin plädering, med ens ammanfattning av vad som framkommit och ansåg kyrkoherde Follén såsom barnafader, helst som att Caijsa Persdotetr erkänt, att som hon ville leva och dö, ingen annan var barnafader till hennes oäkta barn, än kyrkoherde Follén.

Länsmannen påminde också, att kyrkoherde Follén, år 1748 varit i dylik sak angiven.

Kyrkoherde Follén bemötte länsmannens påstående och nekade åter vara inblandad i denna sak.

Rättegången avslutades och utlovades utslag kommande måndag.

Urtima ting den 7 april.

Urtima tingsrättens utslag:

Kyrkoherde Follén, skall vid nästa ordinarie sommaring, med själv sin ed livligen erlægga, om han gitter, att med bemälte kvinnoperson köttslig be- blandelse aldrig varit elelr henne med barn rått.

Beträffande Caijsa Persdotter skall dom avkunnas för henne vid samma till- fälle.

Vid detta utslag, skall hänsyn tagas till henens flera gånger ångrade och återkladde bekännelser och att hon på så sätt utdragit rättegångstiden.

Därefter avslutades den urtima tingsrätten, som pågått under fem månader tid.

Ordinarie sommaring den 9 juni.

Då målet mot kyrkoherde Follén och Caijsa Persdotetr uppropades angående hans värjemålsed i lägersmålssak, konstaterades, att han överklagad urtima tingsrättens beslut till Kongl hovrätten, varför målet uppskjöts i avvaktan på hovrättens ebslut.

Kornolänsman anklagade ryttareprofossen Måns Hammarberg och bonden Måns Olsson i Fyrby, för med varandra begånget slagsmål på allmänna vägen vid Ljunga bro.

Båda påstod, att den andre överfallit honom och konstaterades, att Måns Olsson brutit Hammarbergs tumme ur led och att Hammarberg slagit Olsson i huvudet med ett yxhuvud.

Två nämndemän hade besiktat Olsson skada, som bestod av en blånad på vän- stra sidan av håret och litet blodvite.

Häradrätten dömde dem vardera, att för färdbrott, böta 40 daler silvermynt samt dessutom Hamarberg, för blodvitet, 2 daler silvermynt.

Kunde de inte betala böterna, skulle de då straffas med 14 par spö, 3 slag av vardera paret, var och en.

Något utslag från hovrätten, angående handläggningen av kyrkoherde Folléns mål, hade ännu ej ankommit, när 1755 var till ända.